

C?520/04. sz. ügy

Pirkko Marjatta Turpeinen

által indított eljárás

(a Korkein hallinto-oikeus [Finnország] által benyújtott el?zetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Személyek szabad mozgása – Jövedelemadó – Öregségi nyugdíj – Másik tagállamban lakó nyugdíjasokra kivetett magasabb adó”

Az ítélet összefoglalása

1. *Személyek szabad mozgása – Munkavállalók – A Szerz?dés rendelkezései – Személyi hatály*

(EK 39. cikk)

2. *Európai uniós polgárság – A tagállamok területén való szabad mozgáshoz és szabad tartózkodáshoz való jog – Adójogszabályok*

(EK 18. cikk)

1. Nem hivatkozhatnak az EK 39. cikkben biztosított szabad mozgáshoz való jogra azon személyek, akik keres? tevékenységüket teljes mértékben azon tagállamban végezték, amelynek állampolgárai, és kizárólag nyugdíjba vonulásuk után gyakorolták tartózkodási jogukat valamely másik tagállamban, anélkül hogy ott munkavállalóként dolgozni kívántak volna.

(vö. 16. pont)

2. Az EK 18. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely alapján valamely tagállam érintett intézménye által valamely másik tagállamban lakó személy részére folyósított öregségi nyugdíjat terhel? jövedelemadó bizonyos esetekben meghaladja azt az adót, amely abban az esetben lenne fizetend?, ha e személy az el?bbi tagállamban lakna, feltéve hogy a fent említett nyugdíj teszi ki e személy jövedelmének teljes vagy majdnem teljes összegét.

Az olyan nemzeti szabályozás, amely hátrányos helyzetbe hozza egyes saját állampolgárait pusztán azért, mert gyakorolták a más tagállamban történ? szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogukat, egyenl?tlen bánásmódhoz vezet, amely ellentétes az uniós polgári jogállás mögött meghúzódó elvekkel, vagyis azzal, hogy a tartózkodási szabadság gyakorlása során ugyanolyan jogi bánásmódot kell biztosítani.

Igaz, hogy a közvetlen adók tekintetében a belföldi és a külföldi illet?séggel rendelke? személyek helyzete általában nem hasonlítható össze. Amennyiben azonban az egyik tagállamban fizetett öregségi nyugdíj teszi ki jövedelmük teljes vagy majdnem teljes összegét, a külföldi illet?ség? nyugdíjasok a jövedelemadó tekintetében objektíve ugyanolyan helyzetben vannak, mint az e tagállami illet?ség?, ugyanolyan öregségi nyugdíjban részesül? nyugdíjasok.

(vö. 22., 26., 31., 39. pont és a rendelkezés rész)

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (első tanács)

2006. november 9. (*)

„Személyek szabad mozgása – Jövedelemadó – Öregségi nyugdíj – Másik tagállamban lakó nyugdíjasokra kivetett magasabb adó”

A C-520/04. sz. ügyben,

az EK 234. cikk alapján benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem tárgyában, amelyet a Korkein hallinto-oikeus (Finnország) a Bírósághoz 2004. december 22-én érkezett, 2004. december 20-i határozatával terjesztett elő az előtte

Pirkko Marjatta Turpeinen

által indított eljárásban,

A BÍRÓSÁG (első tanács),

tagjai: P. Jann tanácselnök (előadó), K. Lenaerts, J. N. Cunha Rodrigues, M. Ilešić és E. Levits bírák,

előtanácsnok: P. Léger,

hivatalvezető: H. von Holstein hivatalvezető-helyettes,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2006. március 9-i tárgyalásra,

figyelembe véve a következők által előterjesztett észrevételeket:

- P. M. Turpeinen képviselőjében K. Äimä oikeustieteen lisensiaatti,
- a finn kormány képviselőjében T. Pynnä és E. Bygglin, meghatalmazotti minőségben,
- a spanyol kormány képviselőjében I. del Cuvillo Contreras és M. Muñoz Pérez, meghatalmazotti minőségben,
- az olasz kormány képviselőjében I. M. Braguglia, meghatalmazotti minőségben, segítőtje: P. Gentili avvocato dello Stato,
- az Európai Közösségek Bizottsága képviselőjében M. Condou, G. Rozet és P. Aalto, meghatalmazotti minőségben,

a előtanácsnok indítványának a 2006. május 18-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következ?

Ítéletet

1 Az elzetes döntéshozatal iránti kérelem az EK 18. cikk és az EK 39. cikk, valamint a keres? tevékenységük folytatásával felhagyó munkavállalók és önálló vállalkozók tartózkodási jogáról szóló, 1990. június 28?i 90/365/EGK irányelv (HL L 180., 28. o.; magyar nyelv? különkiadás 20. fejezet, 1. kötet, 5. o.) értelmezésére vonatkozik.

2 A kérelmet a jelen ügy tényállásának megvalósulása idején Spanyolországban lakó P. M. Turpeinen, nyugdíjas finn állampolgár által indított eljárásban terjesztették el?, amelynek tárgya egy finn intézmény által a részére folyósított öregségi nyugdíj Finnországban történ? adóztatása.

Az alapeljárás és a jogi háttér

3 P. M. Turpeinen 1998?ig Finnországban rendelkezett lakóhellyel, és gyermekpszichiáterként dolgozott a finn közszolgáltatási szektorban. 1998?ban el?nyugdíjba ment, és Belgiumba költözött. Amikor 1999?ben végleg nyugdíjba vonult, állandó jelleggel Spanyolországban telepedett le.

4 P. M. Turpeinen kizárólagos jövedelme a Kuntien Eläkevakuutus (települési nyugdíjbiztosító) által folyósított öregségi nyugdíj. A Finn Köztársaság és a Spanyol Királyság között a kett?s adóztatás elkerülésére kötött egyezmény alapján kizárólag Finnországban adóztatható a közszférában végzett tevékenység után folyósított, fent említett nyugdíj.

5 P. M. Turpeinen 2001?ig a teljes kör? adókötelezettséggel rendelke? belföldiekre vonatkozó adózási rendszer alá tartozott, amely kiterjed az adóalany világjövedelmére. A rendszer progresszív adózást ír el?, amelynek alapján 28,5%?os adókulcs vonatkozott P. M. Turpeinen öregségi nyugdíjból származó jövedelmére.

6 Az Uudenmaan verovirasto (Uudenmaa adóigazgatósága, a továbbiakban: adóigazgatóság) 2002?ben, az alapeljárásban érintett adóévben arról tájékoztatta P. M. Turpeinent, hogy attól kezd?d?en a korlátozott adókötelezettség rendszerébe tartozik, amely kizárólag a Finnországból származó jövedelmekre terjed ki, és azon finn állampolgárokra vonatkozik, akik a jövedelemadóról szóló törvény (tuloverolaki, az 1535/1992. sz. törvény) 9. és 11. cikkének megfelelően három egymást követ? éven át nem rendelkeznek Finnországban lakóhellyel. E rendszerben a korlátozott adókötelezettséggel rendelke? adóalanyok jövedelmének és vagyonának adózásáról szóló finn törvény (lähdeverolaki, a 627/1978. sz. törvény) 1. cikkének (1) bekezdése, 2. cikkének (1) bekezdése, 3. cikkének (1) bekezdése és 7. cikke alapján egykulcsos, 35%?os mérték? forrásadó terhelte P. M. Turpeinen öregségi nyugdíját.

7 Mivel P. M. Turpeinen úgy vélte, hogy a teljes kör? adókötelezettség, vagyis a progresszív adózás alá tartozik Finnországban, panaszt nyújtott be az Uudenmaan verovirasto fenti határozatával szemben. Nézete szerint az Európai Unión belül egy adott szervezet valamely személlyel szemben alkalmazott bánásmódja nem változhat meg abban az esetben, ha a szervezet ugyanaz, és a lakóhely kivételével az ügy valamennyi körülménye változatlan. Mivel panasa eredménytelennek bizonyult, keresetet nyújtott be a Helsingin hallinto-oikeus (Helsinki Közigazgatási Bíróság) el?tt.

8 Miután a Hallinto-oikeus elutasította a keresetet, P. M. Turpeinen fellebbezést nyújtott be a kérdést el?terjeszt? bírósághoz az elutasító határozat ellen.

Az elztes döntéshozatalra elterjesztett kérdések

9 A Korkein hallinto-oikeus (Legfelsbb Közigazgatási Bíróság) felfüggesztette eljárását, és elztes döntéshozatal céljából az alábbi kérdéseket terjesztette a Bíróság elé:

„1) Úgy kell-e értelmezni az uniós polgároknak a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogára vonatkozó EK 18. cikket, illetve a munkavállalók Közösségen belüli szabad mozgásának biztosításáról szóló EK 39. cikket, hogy az e rendelkezések egyikével vagy mindkettvel ellentétes az olyan tagállami szabályozás, amely szerint az olyan adóköteles öregségi nyugdíjra kivetett forrásadó, amelyet külföldön lakó, de e tagállamban korlátozott adókötelezettséggel rendelkező személy részére korábbi közszolgálati jogviszony alapján ezen államban fizetnek, bizonyos esetekben meghaladja azt az adót, amelyet az adóalanyra akkor vetnének ki, ha e tagállamban lakna és így teljes körű adókötelezettséggel rendelkezne?

2) Úgy kell-e értelmezni a [90/365] irányelvet, hogy azzal ellentétes az 1. kérdésben ismertetett nemzeti szabályozás?”

Az elztes döntéshozatalra elterjesztett kérdésekről

10 A kérdést elterjesztő bíróság kérdéseivel lényegében azt kívánja megtudni, hogy ellentétes-e az EK 18. cikkel és az EK 39. cikkel, valamint a 90/365 irányelvvel az olyan szabályozás, amely az alapügyben felmerült, és amelynek alapján az érintett tagállamban a valamely másik tagállamban lakó személy részére folyósított öregségi nyugdíjra kivetett adó bizonyos esetekben meghaladja azt az adót, amely abban az esetben lenne fizetendő, ha e személy az elbbit tagállamban lakna.

11 Mindenekelőtt emlékeztetni kell arra, hogy bár a közösségi jog jelenlegi állapota szerint a közvetlen adók a tagállamok hatáskörébe tartoznak, az utóbbiak ettől függetlenül kötelesek ezt a hatáskört a közösségi jog tiszteletben tartásával gyakorolni, különös tekintettel a Szerződésnek azon rendelkezéseire, amelyek biztosítják az Európai Unió valamennyi polgára számára a szabad mozgást és tartózkodást a tagállamok területén (lásd a C-403/03. sz. Schempp-ügyben 2005. július 12-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-6421. o.] 19. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

12 Ilyen körülmények között azt kell először megvizsgálni, hogy ellentétes-e az EK 18. cikkel és az EK 39. cikkel az olyan szabályozás, amely a jelen ügyben felmerült.

Az EK 18. cikk és az EK 39. cikk

13 Az EK 39. cikk a munkavállalók szabad mozgása tekintetében különös rendelkezést tartalmaz az EK 18. cikkhez képest, amely általános jelleggel rögzíti a tagállamok területén való szabad mozgás és tartózkodás valamennyi uniós polgárt megillető jogát (lásd a C-100/01. sz., Oteiza Olazabal ügyben 2002. november 26-én hozott ítélet [EBHT 2002., I-10981. o.] 26. pontját). Először tehát azt kell megvizsgálni, hogy az alapügy az EK 39. cikk alá tartozik-e.

14 A Bíróság több ízben kimondta, hogy az EK-Szerződés személyek szabad mozgására vonatkozó rendelkezései annak megkönnyítését szolgálják, hogy a közösségi állampolgárok a Közösség teljes területén belül bármilyen jellegű kereső tevékenységet folytassanak, és ellentétesek e rendelkezésekkel az olyan intézkedések, amelyek hátrányos helyzetbe hozhatják a közösségi állampolgárokat akkor, ha azok valamely másik tagállam területén kívánnak gazdasági tevékenységet folytatni (lásd a C-18/95. sz. Terhoeve-ügyben 1999. január 26-án hozott ítélet [EBHT 1999., I-345. o.] 37. pontját, a C-302/98. sz. Seher-ügyben 2000. június 15-én hozott

ítélet [EBHT 2000., I?4585. o.] 32. pontját és a C?109/04. sz. Kranemann?ügyben 2005. március 17?én hozott ítélet [EBHT 2005., I?2421. o.] 25. pontját).

15 Ezért azon nemzeti rendelkezések, amelyek megakadályozzák, hogy valamely tagállami állampolgárságú munkavállaló a szabad mozgáshoz f?z?d? jogát gyakorolva elhagyja származási államát, vagy ett?l ?t visszatartják, korlátozzák e szabadságot, még akkor is, ha e rendelkezések az érintett munkavállalók állampolgárságától függetlenül alkalmazandók (a fent hivatkozott Terhoeve?ügyben hozott ítélet 39. pontja, a fent hivatkozott Seher?ügyben hozott ítélet 33. pontja és a fent hivatkozott Kranemann?ügyben hozott ítélet 26. pontja).

16 Azonban, amint azt a f?tanácsnok az indítványának 60. pontjában megjegyezte, nem hivatkozhatnak az EK 39. cikkben biztosított szabad mozgáshoz való jogra azon személyek, akik keres? tevékenységüket teljes mértékben azon tagállamban végezték, amelynek állampolgárai, és kizárólag nyugdíjba vonulásuk után gyakorolták tartózkodási jogukat valamely másik tagállamban, anélkül hogy ott munkavállalóként dolgozni kívántak volna. Az el?zetes döntéshozatalra utaló határozatból kit?n? körülményekre figyelemmel vélhet?en ez fordult el? P. M. Turpeinen esetében is.

17 Mivel a jelen ügyre nem vonatkozik az EK 39. cikk, az EK 18. cikkr?l kell állást foglalni.

18 A Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint az uniós polgárság intézményének célja, hogy biztosítsa a tagállamok állampolgárainak alapvet? jogállását, lehet?vé téve az azonos helyzetben lév? tagállami állampolgárok számára, hogy állampolgárságuktól függetlenül és az e tekintetben kifejezetten el?írt kivételek sérelme nélkül ugyanolyan jogi bánásmódban részesüljenek azokon a területeken, amelyekre a Szerz?dés tárgyi hatálya kiterjed (lásd különösen a C?184/99. sz. Grzelczyk?ügyben 2001. szeptember 20?án hozott ítélet [EBHT 2001., I?6193. o.] 31. pontját és a C?224/02. sz. Pusa?ügyben 2004. április 29?én hozott ítélet [EBHT 2004., I?5763. o.] 16. pontját).

19 A közösségi jog tárgyi hatálya alá tartoznak többek között a Szerz?dés által szavatolt alapvet? szabadságok gyakorlásának, különösen az EK 18. cikkben rögzített, a tagállamok területén való szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jog gyakorlásának esetei (lásd különösen a fent hivatkozott Grzelczyk?ügyben hozott ítélet 33. pontját és a fent hivatkozott Pusa?ügyben hozott ítélet 17. pontját).

20 Amennyiben az Unió valamely polgárát jogilag ugyanolyan bánásmódban kell részesíteni valamennyi tagállamban, mint amelyet e tagállamok az ugyanolyan helyzetben lév? állampolgáraik részére biztosítanak, ellentétes lenne a szabad mozgáshoz való joggal, ha e polgár az állampolgársága szerinti tagállamban kedvez?tlenebb bánásmódban részesülne annál, mint amely akkor illelné meg, ha nem vette volna igénybe a Szerz?dés által a szabad mozgás tekintetében biztosított lehet?ségeket (a C?224/98. sz. D'Hoop?ügyben 2002. július 11?én hozott ítélet [EBHT 2002., I?6191. o.] 30. pontja és a fent hivatkozott Pusa?ügyben hozott ítélet 18. pontja).

21 E lehet?ségek ugyanis nem érvényesülhetnének teljes mértékben, ha vissza lehetne tartani a tagállami állampolgárt attól, hogy ne vegye igénybe azokat olyan akadályok miatt, amelyeket a származási államának szabályozása gördít a fogadó államban történ? tartózkodása elé, büntetve azok gyakorlását (a fent hivatkozott Pusa?ügyben hozott ítélet 19. pontja).

22 Az olyan nemzeti szabályozás, amely hátrányos helyzetbe hozza egyes saját állampolgárait pusztán azért, mert gyakorolták a más tagállamban történő szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogukat, ekképpen egyenlőtlen bánásmóddhoz vezet, amely ellentétes az uniós polgári jogállás mögött meghúzódó elvekkel, vagyis azzal, hogy a tartózkodási szabadság gyakorlása során ugyanolyan jogi bánásmódot kell biztosítani (a fent hivatkozott Pusa-ügyben hozott ítélet 20. pontja).

23 Mivel P. M. Turpeinen élt az EK 18. cikk (1) bekezdésében biztosított szabad mozgáshoz és tartózkodáshoz való jogával, hivatkozhat e rendelkezésre a származási államával szemben.

24 A szóban forgó finn szabályozás bizonyos esetekben kétségtelenül eltérő bánásmódot vezetett be a továbbra is Finnországban lakó és a valamely másik tagállamban letelepedett finn állampolgárok között az utóbbiak rovására pusztán azért, mert az utóbbiak gyakorolták a szabad mozgáshoz való jogukat.

25 Ugyanis amennyiben a belföldi illetőségű nyugdíjasokra alkalmazandó progresszív adókulcs a finn közjogi szervezet által folyósított öregségi nyugdíj bruttó összegétől függően a külföldi illetőségű nyugdíjasokra alkalmazandó, egy összegben meghatározott 35%-os adókulcs alatt marad, a három egymás követő éven át valamely más tagállamban lakó és azonos nyugdíjban részesülő nyugdíjasoknak nagyobb adóterhet kell viselniük.

26 A Bíróság a közvetlen adók tekintetében elismeri, hogy a belföldi és a külföldi illetőséggel rendelkező személyek helyzete általában nem hasonlítható össze (a C-279/93. sz. Schumacker-ügyben 1995. február 14-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-225. o.] 31. pontja).

27 A jövedelemadó tekintetében a Bíróság kimondta, hogy a belföldi illetőségű adózó helyzete annyiban különbözik a külföldiétől, hogy jövedelmének meghatározó része általában az illetősége szerinti államban összpontosul. Ezenfelül ezen állam rendelkezik minden olyan információval, amely szükséges ahhoz, hogy az adózó személyes és családi körülményeinek figyelembevételével megítélje a teljes teherviselő képességét (a fent hivatkozott Schumacker-ügyben hozott ítélet 33. pontja és a C-376/03. sz. D-ügyben 2005. július 5-én hozott ítélet [EBHT 2005., I-5821. o.] 27. pontja).

28 Azonban a Bíróság szintén elismerte, hogy amikor a külföldi illetőségű adózó – munkavállaló vagy vállalkozó – azon államban éri el a teljes vagy majdnem teljes jövedelmét, amelyben kereső tevékenységet folytat, a jövedelemadó szempontjából objektíve ugyanolyan helyzetben van, mint az ezen államban ugyanazon tevékenységet folytató belföldi illetőségű személy. Mindketten kizárólag ezen államban adókötelesek, és az adóalapjuk is megegyezik (a C-80/94. sz. Wielockx-ügyben 1995. augusztus 11-én hozott ítélet [EBHT 1995., I-2493. o.] 20. pontja).

29 E gondolatmenet megfelelően alkalmazandó az olyan helyzetben, mint amilyen az alapügyben felmerült, amikor az adóköteles jövedelem az öregségi nyugdíj.

30 Ugyanis, amint azt a főtanácsnok az indítványának 74. pontjában joggal megjegyezte, a finn adójogi szabályozás elírja, hogy az olyan öregségi nyugdíj, mint amelyet P. M. Turpeinen kapott, a belföldi illetőségű adózók esetén úgy adózik, mint a bármilyen gazdasági tevékenységtől közvetlenül származó jövedelem, amelyre alkalmazni kell az adózó teherviselő képességének, valamint személyi és családi körülményeinek figyelembevételével meghatározott progresszív adótablát és adókedvezményeket.

31 Meg kell tehát állapítani, hogy amennyiben a Finnországban fizetett öregségi nyugdíj teszi ki

jövedelmük teljes vagy majdnem teljes összegét, az olyan külföldi illetőségű nyugdíjasok, mint P. M. Turpeinen, a jövedelemadó tekintetében objektíve ugyanolyan helyzetben vannak, mint a Finnországban lakó, ugyanolyan öregségi nyugdíjban részesülő nyugdíjasok.

32 Az olyan eltérő bánásmód, amely olyan szabályozásból ered, mint amilyen az alapügyben felmerült, kizárólag akkor igazolható, ha az a nemzeti jog által elérni kívánt jogos céllal arányos, objektív szempontokon alapul (lásd e tekintetben a fent hivatkozott Pusa-ügyben hozott ítélet 20. pontját).

33 A finn kormány egyetlen érve sem fogadható el, amelyet a jelen ügyben az eltérő bánásmód alátámasztására a Bíróság elfogadott.

34 Ugyanis, amint azt a főtanácsnok az indítványának 78. pontjában kifejti, a finn adózási rendszernek a külföldi illetőségű adózók tekintetében biztosított egyszerűsítésre és egyértelműségre vonatkozó céljai olyan intézkedésekkel is elérhetőek, amelyek kevésbé korlátozzák az Unió polgárainak szabad mozgását, mint az az adó, amely bizonyos esetekben meghaladhatja az ugyanolyan bevételt elérő belföldi illetőségű adózókra alkalmazandó adót.

35 Ami a külföldi illetőségű személyek adójának végleges megállapításában jelentkező állítólagos nehézségeket illeti, meg kell állapítani, hogy a szóban forgó adózási rendszer meghaladja az adó tényleges beszedésének biztosításához szükséges mértéket.

36 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a tagállamok illetékes hatóságainak a közvetlen adóztatás területén történő kölcsönös segítségnyújtásáról szóló, 1977. december 19-ii 77/799/EGK tanácsi irányelv (HL L 336. o., 15. o.; magyar nyelvű különkiadás: 9. fejezet, 1. kötet, 63. o.) biztosítja, hogy a tagállamok valamely másik tagállam illetékes hatóságától beszerezzenek minden olyan információt, amely lehetővé teszi számukra a jövedelmet terhelő adók pontos megállapítását, és amelyet szükségesnek ítélnék a valamely adózó által a rá alkalmazandó jogszabály alapján fizetendő jövedelemadó összegének pontos megállapításához (lásd a C-422/01. sz., Skandia és Ramstedt ügyben 2003. június 26-án hozott ítélet [EBHT 2003., I-6817. o.] 42. pontját és a hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).

37 Ezenfelül a 2001. június 15-ii 2001/44/EK tanácsi irányelv (HL L 175., 17. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 1. kötet, 44. o.) által módosított, az egyes lefoglalásokból, vámokból, adókból és egyéb intézkedésekből eredő követelések behajtására irányuló kölcsönös segítségnyújtásról szóló, 1976. március 15-ii 76/308/EGK tanácsi irányelv (HL L 73., 18. o.; magyar nyelvű különkiadás 2. fejezet, 12. kötet, 27. o.) szerint valamely tagállam kérheti valamely másik tagállam segítségét az ezen utóbbi tagállamban lakó adózó által fizetendő jövedelemadó behajtását illetően.

38 A finn kormány egyébként a tárgyaláson megerősítette, hogy a szóban forgó adózási rendszer 2006. január 1-jétől megváltozott, oly módon, hogy ettől kezdődően a korlátozott adókötelezettség alá tartozó személyek öregségi nyugdíja ugyanúgy adózik, mint a teljes körű adókötelezettség alá tartozó személyeké, vagyis arra a progresszív adóábrát, ugyanazon adókedvezményeket és ugyanazon adóbevallási eljárást kell alkalmazni. A finn kormány szerint e megoldás gyakorlati megfontolásokon, valamint a politika azon döntésén alapul, hogy mérsékeljék az alacsony nyugdíjjal rendelkező személyeket terhelő adót.

39 Tekintettel a fentiekre, a feltett kérdésekre azt a választ kell adni, hogy az EK 18. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely alapján valamely tagállam érintett intézménye által valamely másik tagállamban lakó személy részére folyósított öregségi nyugdíjat terhelő jövedelemadó bizonyos esetekben meghaladja azt az adót, amely abban az esetben lenne fizetendő, ha e személy az előbbi tagállamban lakna, feltéve hogy a fent

említett nyugdíj teszi ki e személy jövedelmének teljes vagy majdnem teljes összegét.

40 Ilyen körülmények mellett a 90/365 irányelv értelmezéséről nem szükséges határozni.

A költségekről

41 Mivel ez az eljárás az alapeljárásban részt vevő felek számára a kérdést előterjesztő bíróság előtt folyamatban lévő eljárás egy szakaszát képezi, ez a bíróság dönt a költségekről. Az észrevételeknek a Bíróság elé terjesztésével kapcsolatban felmerült költségek, az említett felek költségeinek kivételével, nem téríthetők meg.

A fenti indokok alapján a Bíróság (első tanács) a következőképpen határozott:

Az EK 18. cikket akként kell értelmezni, hogy azzal ellentétes az a nemzeti szabályozás, amely alapján valamely tagállam érintett intézménye által valamely másik tagállamban lakó személy részére folyósított öregségi nyugdíjat terhelő jövedelemadó bizonyos esetekben meghaladja azt az adót, amely abban az esetben lenne fizetendő, ha e személy az előbbi tagállamban lakna, feltéve hogy a fent említett nyugdíj teszi ki e személy jövedelmének teljes vagy majdnem teljes összegét.

Aláírások

* Az eljárás nyelve: finn.